

7.

Отсреща, дето стръмно се извива
пътеката надолу по баира,
подъ сянката на тъмнолиста слива,
прохладно, тихо изворче извира.

И скужа на

Моравата самотно тамъ що вене,
къмъ всякой пътникъ гледа завистливо,
а изворчето шепне: Тукъ при мене,
какъ сладко, ахъ, какъ чудно се почива!

— — —